

ved Undersøgelse af Kjøb, idet det der kan komme an paa anatomiske eller mikroskopiske Undersøgelser, hvori de have Fortrinet fremfor Pharmaceuter eller Kemikere; men hvor det kommer til den egentlige Analyse, tror jeg, det maa siges, at Pharmaceuterne have Forrangen. Det vil nu vistnok ogsaa blive Tilfældet, at navnlig Pharmaceuter ville blive benyttede som den særlige Medhjælp, der omtales i § 2, og de anbefale sig ogsaa dertil fremfor Andre, der ellers kunde være Tale om, idet de have Varekundskaab i temmelig høi Grad. Det er vel ogsaa Meningen, at de i saa Fald ville faae et særligt Kursus at gennemgaa. — Der er nu med Hensyn til deres Stilling et Punkt, som det kunde være ganske interessant at høre den høitærede Ministers Mening om; det er for Resten et Punkt, der snarere har social Betydning og angaar Forstjellen paa Undersøgernes Stilling i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn. Vi maa jo nemlig vel erindre, at i Kjøbenhavn findes et Laboratorium, og at der der efter Folketallet vil blive Tale om at ansætte omtrent 15 Undersøgere. Det forekommer mig da, at de her ville faae omtrent en lignende Stilling som Opdagelsesbetjente, hvorimod det udenfor Kjøbenhavn, i Provindierne, snarere vil være Folk i andre Samskudsstillinger, saasom Kemikere, Apothekere eller Lignende. Dette har nogen Betydning med Hensyn til deres Lønning, og det er derfor, jeg tillader mig at fremdrage Spørgsmaalet. — Der er endnu kun en lille Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre, og som har Hensyn til en Bestemmelse i § 3, hvor der staar, at der kan udtages Prøver af Levnetmidler, der salbydes paa offentlig Gade eller Bei, og at disse Prøver i sin Tid blive at betale efter gangbar Pris. Det forekommer mig, at der kan være Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt, om man kunde yde Betaling strax, naturligtvis under visse Garantier. Hvis f. Ex. en fattig Sælger paa denne Maade bliver berøvet en Del af sine Varer, kan det stieblikkelig være et temmelig søeligt Tab. Jeg nævner dette, men veed ikke, hvorvidt det vil være muligt at indsætte en saadan Bestemmelse i § 3. — Det er altsaa disse Punkter, jeg har tilladt mig at fremdrage; for det Første med Hensyn til Lovforslagets Omraade, hvor det Vigtigste da er Hensynet til § 1, som det forekommer mig vil, ved den af mig nævnte Omredaktion, blive mere bestemt begrændset og paa den anden Side ogsaa vil blive mere tydelig; dernæst er der Hensynet til de forskjellige Personer, som faae med Lovforslaget at gjøre. Det er paa disse Punkter, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden hos det Udvalg, som jeg antager vil faae Sagen til videre Behandling.

Lh. Nielsen: Nærværende Lovforslag berører et Omraade, paa hvilket vi i alt Fald hid-

til ikke specielt have lovgivet. Vel veed jeg nok, at der findes flere Bestemmelser i vore Straffelove, hvorved ogsaa de, der forfalste Levnetmidler, kunne rammes; men selve dette Omraade er, saa vidt jeg veed, ikke tidligere berørt. Det er imidlertid bekjendt nok, det ses ogsaa i Motiverne, at man i Udlandet har været sysselsat med og ikke er naaet saa langt et Stykke med at lovgive paa det Omraade, der vedrører Levnetmidler. Grundene til, at vi endnu ikke hidtil her i Landet have haft med denne Sag at gjøre, kunne vel være forskellige. Man nævner saaledes, at Danmark er et agerdyrket Land, og derved komme Producenterne i umiddelbar Berøring med selve Forbrugerne; der er ikke Plads for Mellemandlere, og der er derfor ikke Leilighed til saamegen Forfalstning, som finder Sted i andre Lande, hvor man er mere udsat for at have Mellemandlere. Men efterhaanden som Danmark kommer med paa Kulturens Omraade, og Fabrikker og Industri udvikles i stærkere Grad, hvormed da ogsaa følger adskillige af Kulturens Under, blive disse Forfalstninger af Levnetmidler ved den stærke Konkurrence, der særlig er mellem Mellemandlerne, mere almindelige. Det er sagt, at Grunden til, at vi hidtil ikke have været nødt til at befatte os med at lovgive om denne Materie, var den, at Danmark i saa Henseende var heldig stillet; der er mulig Noget deri, men jeg tror dog, at den egentlige Grund til, at man ikke hidtil har sysselsat sig med denne Sag, er, at vi her i Danmark have levet paa forældede Forestillinger og navnlig den om den frie Konkurrence. Jeg erindrer meget godt, at den frie Konkurrence har været en alt raadende Magt. Jeg erindrer, at første Gang vi i 1873 begyndte at lægge Kapsun paa den frie Konkurrence ved Lovforslaget om Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabrikkerne — jeg gjorde dengang udtrykkelig opmærksom paa, at jeg hilste det med Glæde, fordi jeg deri saae den første Kapsun paa den frie Konkurrence, og jeg tror ogsaa at have nogen Del i, at det blev gennemført — jeg erindrer meget tydelig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) da traadte op mod mig med sin mest overlegne Kritik og spurgte, om jeg troede, at der var nogen Nationaløkonom i Verden, der overhovedet var mod den frie Konkurrence. Jeg sagde da til ham, at jeg troede, at der var Mange; men han beraabte sig paa, at navnlig Professor Scharling stod paa dette Standpunkt (Afbrudelse af Nimestad). Ja, vi kunne jo ikke Ord derom, saa der kan ingen Misforstaaelse komme. Det Lovforslag, som her foreligger, gaar i samme Retning, nemlig at indskrænke den frie Konkurrence, og vi ville vist faae flere at se af den Slags Love; thi de Samsund, som heretter ville udvikle sig, ville være byggede paa andre Principer end den frie Konkurrence. Jeg hilser altsaa det Lovforslag med Glæde, og er den ærede Ministe